

רע"פ 1307/20 - זאב גורשניק נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 1307/20

לפני: כבוד השופט ג' קרא

המבקש: זאב גורשניק

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בעפ"ת 32326-04-19 מיום 8.1.2020 שניתנה על ידי כב' השופט חגי טרסי

בשם המבקש: עו"ד שפירו טומי

החלטה

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז (כב' השופט ח' טרסי) מיום 8.1.2020 בעפ"ת 32326-04-19, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על החלטת בית המשפט לתעבורה פתח-תקווה לדחות את בקשתו של המערער להארכת מועד להישפט (כב' השופטת א' וישקין) בהמ"ש 10888-03-19.

רקע והליכים קודמים

1. המבקש הורשע בביצוע עבירה לפי תקנה 54(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961, בהתאם לסעיף 229(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסחמשולב], תשמ"ב-1982 (להלן: החסד"פ), הקובע כי רואים במי ששילם קנס כמי שהודה באשמה בפני בית המשפט, הורשעו שנאשאתעונשו.

ביום 27.2.2018 תיעדה מצלמת מהירות מסוג א3 עבירת נהיגה במהירות מעל המותר (להלן: העבירה)

שבוצעה ברכב הרשום על שמו של המבקש. הודעת קנס נשלחה ושולמה ביום 14.6.2018. בעקבות תשלום הקנס, קיבל המבקש ביום 3.3.2019 זימון לקורס נהיגה נכונה, בו הופיעה העבירה.

המבקש הגיש בקשה להארכת מועד להישפט לפי סעיף 230 לחסד"פ, בטענה שלא ידע ולא יכול היה לדעת על קיומו של הדו"ח, משום שהעבירה בוצעה עת הרכב היה בשימוש בנו, שאף שילם את הדו"ח עקב טעות אנוש בתום לב, ללא ידיעתו, ולכן ביקש להסב את הדו"ח על שמו. ביום 7.4.2019 נדחתה בקשתו של המבקש על ידי כב' השופטת א' וישקין, תוך קביעה כי היה על המבקש להגיש את הבקשה בהתאם למועד הקבוע בחוק וכי מששולם הדו"ח, יש בכך הודאה באשמה ופסק דין חלוט.

ביום 15.4.2019 הגיש המבקש ערעור לבית המשפט המחוזי, בטענה שבית המשפט לתעבורה שגה בכך שלא התייחס לטענותיו בבקשה ובכך שסיכם החלטתו בצינו שריצוי העונש מהווה הודיה. המבקש טען כי לא קיבל את יומו בבית המשפט; כי תשלום הקנס בוצע על ידי בנו בטעות וללא ידיעתו; כי לא קיבל את הודעת הקנס בנסיבות שאינן תלויות בו ובכך לא התקיימה חזקת המסירה הקבועה בתקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד-1974. ביום 8.1.2020 דחה בית המשפט המחוזי את ערעורו של המבקש; נקבע, כי הבקשה להישפט הוגשה בשיהוי רב, וכי הייתה חובה על המבקש לבדוק כי הדו"חות הרשומים על שמו יגיעו לידי. משכך, אין מדובר במצב בו המבקש לא ידע ולא היה עליו לדעת על הדו"ח.

המבקש ממאן להשלים עם פסק הדין, ומכאן הבקשה שלפניי.

נימוקי הבקשה

2. המבקש טוען כי עניינו מעלה שאלה "משפטית רוחבית בעלת השלכה רחבה הנוגעת לפרשנות משפטית של סוגיה מאזנת בין כלל סופיות הדיון לכלל צדק משפטי מהותי". לדידו, הסוגיה נוגעת לציבור רחב החשוף לשגיאות בתום לב של צדדים שלישיים, שיש בהן כדי להסב נזק בלתי הפיך לציבור.

דיון והכרעה

3. לאחר עיון בבקשה על נספחיה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין בקשת רשות הערעור להידחות.

הלכה היא כירשות ערעורב"גלגולשלישי"

תינתן קבוצת מקרים חריגים שבהם מתעוררת שאלה בעלת חשיבות ציבורית ואוכללית החרגת מעניינם הפרטי של הצדדים אובמקרים שבהם מתעורר רחש שלאי-צדק מהותי אולעיוות דין (ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ) מצתאור (הדרחיפה) בע"מ, פ"ד לב(3) 123 (1982); רע"פ 3667/14 קרדיני' מדינת ישראל (1.6.2014)). הבקשה שלפניי אינה עומדת באמות מידה אלו, באשר היא ממוקדת בעניינו הפרטי של המבקש ואינה מעלה שאלה משפטית עקרונית או חשש לאי צדק, חרף ניסיונו של המבקש לשוות לבקשתו מראית עין של בקשה עקרונית.

שתי הערכאות קמא לא שוכנעו כי המבקש הגיש את הבקשה להארכת מועד להישפט באיחור בשל סיבות שלא היו תלויות בו ושמנעו ממנו להגישה במועד, כפי שקבוע בתנאי סעיף 229(ה) לחסד"פ. בית המשפט השלום קבע, כי "אין באמור בבקשה כדי להצדיק ולו ברמז מדוע לא הוגשה בקשה זו במועד הקבוע לכך בחוק". גם בית המשפט המחוזי הוסיף וקבע: "כי הבקשה להארכת מועד להישפט הוגשה בשיהוי רב של שנה תמימה ... באופן ברור אין מדובר במצב שבו לא ידע המערער ולא היה עליו לדעת על הדו"ח". בנסיבות אלה, אין מקום להתיר ערעור בגלגול שלישי.

4. סוף דבר, הבקשה למתן רשות ערעור נדחית.

ניתנה היום, י"ט באדר התש"פ (15.3.2020).

ש ו פ ט